DE TOTA LA VIDA

LA IL·LUSIÓ DE VENDRE UN QUADRE

TONI VALL
Periodista
@tonivall

El carrer Consell de Cent, sobretot al tram comprès entre el passeig de Gràcia i el carrer Balmes, ja fa molts anys que té una fabulosa distinció: l'art. Poca broma. I aquesta personalitat resisteix encara avui gràcies a unes quantes galeries d'art: la Mayoral, la Joan Gaspar, la Toni Tàpies... En van tancar algunes d'històriques, com la Prats, la Dalmau i la René Metràs. Ens fixem en la Jordi Barnadas, a tocar del passeig de Gràcia, un indret privilegiat que ja fa quaranta anys que l'acull. El Jordi parla amb entusiasme de la seva professió, de la trajectòria de coherència que sempre ha intentat tenir, i de com són els nous temps dins del galerisme barceloní. Ens ensenya quadres d'alguns dels artistes que guarda amb estimació al seu fons d'art permanent.

Pintors que tenen amb la Barnadas una relació de confiança i estima profunda: Olivares, Jordi Sàbat, Jaume Amigó, Pablo Maeso, Vall Karsunke i la fabulosa Sabala, amb el seu segell inconfusible. "Aquest negoci és molt bonic, però te l'has de creure. Has de creure en els artistes que exposes, has de connectar-hi. Si no, és molt difícil".

•

La galeria manté una relació de confiança amb pintors com Olivares, Sàbat, Amigó, Maeso, Karsunke i Sabala

•

La galeria va néixer el juny del 1992 com una botiga de cartells i obra gràfica. Els cartells dels Jocs Olímpics van ser una bona idea, immersos ja en el tsunami d'aquell estiu. Els gravats i les litografies –durant dos anys– van ser el segon graó del trajecte. Fins a arribar al tercer i definitiu: l'obra original. ¿On podia buscar el Jordi els artistes emergents que tant li interessava portar a la seva galeria? Un lloc immillorable han sigut sempre els hipermercats de Vinçon i American Prints. Artistes joves, amb inquietuds, amb un món propi que casés amb la manera d'entendre l'art del Jordi: "Mai hem sigut gaire partidaris de l'art conceptual, preferim que per entendre un quadre no calgui un manual d'instruccions", relata. Art adreçat a classes mitjanes, a preus assequibles, públics amplis i no necessàriament entesos en art. I molt important: que no faci vergonya entrar, passejar, interessar-se i, si s'escau, comprar.

FOTOS: FRANCESC MELCION

La crisi del 2008 va ser devastadora, perquè des de llavors no ha parat de triturar les classes mitjanes. Fins i tot avui dia, la conjectura general –amb el comandament mundial de Trump– afecta la manera com la gent té consciència de l'art i s'hi aproxima. "Anem cap a un model de negoci en què caldran molts diners per poder adquirir art, i això no m'agrada gens", reflexiona el Jordi. Al que a ell i a Silvia Vila, codirectora de la galeria des de gairebé el principi, els fa il·lusió són els clients que s'enamoren d'un quadre i notes que fan un esforç per comprar-lo.

CLIENTELA FIDEL

A la Barnadas han aconseguit tenir molta clientela fidel, i també no dependre de la crítica ni de les subvencions: "Sempre ens han menystingut una mica perquè no ens ha agradat l'art conceptual". I no s'estalvia la mirada crítica: "A Barcelona s'ha aconseguit el favor del turisme, però no que el turisme sigui un actor implicat en el circuit de l'art i les galeries". Només existeix Gaudí. I l'avantatge que tenen, ho reconeix, és que el tenen a dues passes. De fet, formen part de la Façana de la Discòrdia –la Casa Batlló, l'Ametller i la Lleó Morera– i tenen la Pedrera a cinc minuts. I això fa que tinguin molt públic turista. Veu amb recança que el mercat

•

Barnadas lamenta que el turisme que visita Barcelona no sigui "un actor implicat en el circuit d'art"

•

d'art rellevant és a Madrid, on se celebren les fires importants i el mercat té un grau més elevat. Defuig l'elitisme i demana més unió.

Ara l'orientació que el mercat els demana és, reitera, l'art entès com un luxe. Però a Barnadas això no els convenç. Tenen predilecció per l'art amable abans que pel combatiu, per l'agressiu, per aquell que massa explícitament té connexions amb la militància –sigui quina sigui–: "L'art massa explícit en aquest sentit em cansa. Vull que la gent busqui i trobi les seves pròpies idees a través més de la figuració que no pas de l'abstracció". La galeria, ho reconeix, és Hopperiana, connecta molt amb l'estil clar i transparent del meravellós Edward Hopper: la persona, la ciutat, la soledat, la quotidianitat, els colors... Una galeria càlida, propera, humanista. Sí, humanista.

La Jordi Barnadas, a tocar del passeig de Gràcia de Barcelona,
és una de les galeries d'art que encara resisteixen a Consell de Cent